

Johannes

In onze hedendaagse wereld zijn we omringd door reuzen. Ze verschijnen in de vorm van reusachtige gebouwen, bedrijven en organisaties. De meesten van hen hebben slechts één doel: groeien - gewoonlijk ten koste van anderen. Ze worden gevreesd en bewonderd. In zekere zin hebben ze geen keuze: als ze niet groeien, zullen ze vroeger of later verzwolgen worden door andere giganten. Ze leven volgens het principe:

‘Ik moet groeien - Hij moet afnemen.’

Echter: in het werkelijke leven is het onmogelijk om zich alleen te ontwikkelen door groei. Iedere plant, ieder levend wezen toont ons wat noodzakelijk is om zich te kunnen ontwikkelen. Dat is alleen mogelijk, wanneer de groei op een bepaald moment stilstaat en plaats maakt voor nieuwe fasen: bloeien, verwelken, vrucht zetten en rijpen. Wanneer een levend wezen niets anders doet dan uitdijen, groeit het vroeg of laat uit zijn krachten en laat niets voor de toekomst over.

Wanneer we op een realistische wijze naar de wereld om ons heen kijken wordt duidelijk dat de giganten, die nu onze wereld regeren, vroeg of laat zullen vallen. We kennen talloze voorbeelden uit de geschiedenis: het Romeinse Rijk, het ‘duizendjarige rijk’ van het nationaalsocialisme, machtige banken en multinationals die opklimmen, wankelen en omvallen. Een terugkerende geschiedenis met steeds hetzelfde refrein: groei zonder vrucht heeft geen toekomst.

We kennen soortgelijke reuzen in het individuele leven. Hier is een andere naam voor de reus van toepassing: het ego. Egoïsme heeft de tendens om te groeien ten koste van anderen. In de ongebreidelde groei wordt het ego destructief. Het wil alléén regeren. Er zijn geen broeders en zusters - alleen vijanden en slachtoffers. Op de lange duur zal egoïsme geen vruchten voortbrengen, alleen destructie.

De oproep van Johannes de Doper is niet alleen iets van lang geleden; het is een appèl aan ieder van ons, tot in de verre toekomst:

‘Hij moet groeien - Ik moet afnemen.’

Overall waar dit appèl wordt verwerkelijkt begint het leven op aarde vrucht te dragen, zichtbaar of onzichtbaar.

Iedere keer dat we deze woorden in ons eigen bestaan verwerkelijken, openen we de deur van ons ego en vindt Christus een plaats waar Hij in ons vrucht kan dragen.

Bastiaan Baan / 28 juni 2020